

ALEXANDER.

Simonides interrogatus, quot numeraret annos, respondit, se paucos vixisse dies, insinuans eos solum dies vite adscribendos esse, quos virtutis splendor illustrasset: unde non immerito illam gloriam vocat annorum matrem, idcirco natura gloriæ amorem omnibus una cum lacte instillat, quia, cum mortalium vitam exiguo definiat spatio,

immensum tempus indulget gloriæ, ut defuncti ad mortis invidiam gloriosius vivant, virtutis fama sese in posteros late diffundente: hinc Phidias cum nomen inscribere non liceret, indignatus sibi æternitatem invideri, suam effigiem Minervæ clypeo insculpserit non nisi cum statue jacturâ avellendam. Ita uti dicit Cicerò: *namque cunctis laudis studio, et quibus quibusque maxime gloria ducitur, illi ipsi Phidiasque etiam in illo libello, quæ de controuersa gloria scribant, nomina sua inscribant.* Nil autem Reipublicæ salubrius accidere potuit, quàm hæc propinque nature indulgentia, eadem breuitate gloriam non circumscriptis, quæ vitam, nemo enim tot curis intricaret animum, nisi prælagret æternitatem, prævideretq; se ubi è vivis excesserit, tunc primùm victurum, ridet enim inanè hujus vite nomen animus virtutis capax, & ad illam solum vitam anhelat, quæ innititur futurorum feculorum memorie, nunquam autem fortius imprimuntur laudis stimuli, quàm cum innatam ambitionem urit alienæ virtutis æmulatio, ita extorsit à Julio Cæsare lacrimas Alexandri fama, cum adverteret in ea ætate superatum à Magno Macedonæ terrarum orbem, inquanullam adhuc sibi laudem assererat: sed & suos sensit stimulos Alexander, viso enim Achillis tumulo prorupit in gemitus, lacrimas etiam exprimente æmulationis ardore, eumq; teste Plutarcho feliciter prædicavit, ex eo, quòd Homerum haberet laudum suarum præconem, hunc enim aded in pretio habuit Alexander, ut ad debellandos hostes eum tanquam susceptæ expeditionis socium circumduceret, cæterisq; sopori indulgentibus diligenter consideret;

damnat enim ignobilem quietem natus ad gloriam animus, & apud eum acescit voluptatis suavitatis, quem alienæ laudis cupiditas fasciavit, ita Themistocles rogatus, cur præcipitem in voluptates animum revocasset ad virtutem, reposuit à Miltiadis Trophæo, sibi nec quietem, nec voluptates indulgeri: terebat autem Homerum Alexander non inutili & curiosa lectione, sed expressas in eo Achillis virtutes adeo imbibit, ut imitandi Herois zelo accensis totum Orientem ante trigésimum tertium ætatis æsum suo subjecerit Imperio, nec prius victorijs finem imposuerit, quam hostes decissent, in quos arma stringeret, unde merito sibi *Magni* nomen vendicavit, vel in hoc Achille superior. Felix itaq; fuit Alexandro, tanti herois imitandi studium, felicius tamen illud JOSEPHO *Magno* futurum dicemus: non enim cum Magno Macedone à peregrinis terris mendicare debet virtutum exempla, quibus insilat, cum in LEOPOLDO MAGNO eluceant maxima, hic enim sese offert animus in adversis æquè ac prosperis sibi constans, summa in consilijs prudentia, fervens in DEUM pietas, fortitudo in deprimendo hostium fastu, singularis in subditos clementia, & quidquid *Magnæ Imperatoris* commendat, ita, ut illi verba Ausonii de Gratiano prolata conveniant, *in te abundans virtutis exempla, que sequi cupiat virtutis posteritas, Et si rerum natura pateretur, afflicti sibi voluisset accipias, in te denique ut cum Theodosij panegyrista loquamur: virtutes suas omnes videret, que singula in omnibus prænoscitur, unde Magni nomen procul dubio tibi conciliabit JOSEPHUS *Magister*, quia vitam suam ad LEOPOLDI MAGNI exemplum componet, ostendetq; se virtutis æquè ac Generis hæredem esse, apertum enim teste Nazario *ad similitudinem suam excellens quæq; natura,**

RO-